

1. Kapitel

Som fuglen i luften var jeg nu i sjæl og hjerte. Hver sorg, hver grille var glemt, og det lod til, at mit medfødte lune, der hidtil havde været inddæmmet, nu brusede næsten for vildt frem. Alt forekom mig lystigt eller naragtigt. Min al for stærke følelse, der i sin reneste smerte var blevet spottet og udlet af Meisling, forekom mig nu også selv for gal. Livet var jo så smukt. Hertil kom nu Jette Wulffs livshumor og uskyl-dige spot. Det smittede, og jeg havde og fik derved et

Vingårdsstræde i København, hvor H.C.Andersen flyttede ind i et lille værelse hos Kirstine Swartz (1767-1842). Den "fru Müffelmanns", som H.C.Andersen spiste hos torsdage hver uge, var enkefru Frederikke Lovise Müffelmann (1786-1835), der boede i Vestergade. H.C.Andersen kendte hende gennem hendes søster, der havde været i huset hos Meisling i Slagelse.

lystigt sind, lune og overgivenhed, men endnu havde jeg næsten hele min barnlighed, der stak underligt af, eftersom jeg var 22 år gammel.

Min tillid til menneskene var endnu ikke rokket. Selv Meisling var jeg ikke vred på, men tænkte kun på min frihed, min lykke. Alt skulle nu indrettes på det mest økonomiske. Hos en enke – fru Schwarts i Vingårdstræde – lejede jeg et lille tagkammer. Det var smukt malet, men ikke større end at tre-fire mennesker nogenlunde kunne

være der. Væggene var under taget skrå, og vinduet her gik ud som andre tagvinduer, men med en vid udsigt. Jeg så over husene til Holmensgade og Slagterboerne, og lige midt for lå Nikolaj Tårn, som jeg kunne se lige nede fra grunden af. Om sommeraftenerne gik solen her så dejligt ned, skyerne stod mig som bjerge, og jeg sank tit her hen i dejlige drømme, mens lirekassemanden spillede nedenfor.

Jeg havde et lille skab i væggen. Dette forsynede jeg nu med brød, smør og pølse, havde således min frokost og aftensmad selv, middagene fik jeg straks og let besat hos mine venner. Kommandør Wulffs om mandagen, konferensråd Collins om tirsdagen, etatsråd Olsens om onsdagen, fru Müffelmanns om torsda-

Nikolaj Tårn i København, som H.C.Andersen kunne se fra sit værelse.

gen, etatsråd Ørsteds om fredagen, forvalter Ballings om lørdagen. Søndag havde jeg ikke besat, eftersom jeg helst ønskede denne fri, da jeg altid blev inviteret ud og da bedst ønskede denne dag dertil. Man tog imod mig, som om jeg hørte til familien, dog generede det mig i begyndelsen undtagen hos Wulffs, der var jeg ganske hjemme, dog det blev jeg også snart på de andre steder – senest hos Collins. Faderen havde jeg ordentligt en slags frygt for, skønt jeg elskede ham af min hele sjæl, men denne frygt lå i, at jeg anså mit livs lykke, ja, min hele væren, at afhænge af ham. Den ældste datter var gift og borte. Hun havde mest givet sig af med mig. De andre børn gjorde det slet ikke, ja, sønnen Edvard så mig så kold, så frastødende ud, at jeg virkelig troede, at han ikke kunne udstå mig, at han var hovmodig og endog min fjende! Det tænkte jeg om ham, der siden blev mig så uendelig kær, som jeg nu ved, er min første, min prøvede ven, den gode sjæl.

Teologerne Andreas Gottlob Rudelbach (1792-1862, øverst) og Jacob Christian Lindberg (1797-1857, nederst), der hørte til i kredsen omkring Grundtvig.